

68. En bedragen sjöman.

Ut - i min uny - dom ha - de jag en vän, Den äls - ka
 jag näst gud i himme - len. Jag res - te bort på några månars
 tid Och kom i - gen, det var vid ju - le - tid.

2. Det första, som jag tänkte göra då,
 Det var nu att till lilla vännen gå
 För att få skåda hennes röda kind,
 Den som så ofta vilat har mot min
3. När som jag kom till lilla vännen in,
 Hon satt där då, bedrövad i sitt sinn,
 Ett litet barn hon uppå armen höll,
 Och tårarna på hennes kinder föll.
4. »God afton», hälsa' jag på min Kristin.
 »Här har du åter lilla vännen din.
 Vad är det för ett litet barn du har?
 Ack, svara, blott mot mig uppriktig
 var!
5. Då börjar flickan brista ut i gråt.
 »Ack Ola, hjärtans Ola, mig förlåt!
 Jag varit har otrogen emot dig.
 Ack Ola, kan du väl förlåta mig?»
6. Var skall jag nu en liten vän mig få,
 Till vilken jag i kvällens stund kan gå,
 Som jag kan sätta tro och kärlek till,
 Som trogen är och trogen vara vill?
7. Ni veta vill, vem visan diktat har?
 Det är en yngling, som på böljan far,
 Det är en ung och redelig sjöman,
 Som skeppsbrott lidit har i kärlekshamn.